

P. Krizostom:

Sveti Tarzicij.

*K*akor golobček v svoji nedolžnosti
po rimskih ulicah v beli haljici
plava mali Tarzicij — — —

Angeli ga spremljajo.
Na rokah ga nosijo,
z lučkami mu svetijo
po rimskih ulicah v beli haljici.

Kakor golobček v svoji nedolžnosti
z zlatim obročem v laseh,
z velikim ognjem v očeh.
Na prsih nosi zaklad —
ljubezni evharistične pečat —
v svilnat pajčolan zavit,
z rožami zlatimi obšit.
Krčevito ga pritiska na srce.

»Hej, Tarzicij, kam?
Kaj skrivaš na prsih?«

»Moj Jezus, za ves svet te ne dam!«

Kakor zveri so se nanj navalili,
da bi mu zaklad izvili
izpod nežnih prstov.

Kri je haljico njegovo pordečila.

Velike njegove ljubezni
nobena sila ni zdrobila,
nobena moč njegovih prstov razklenila.

*

Mali Tarzicij v belordeči haljici
kakor golobček v svoji nedolžnosti
sredi rimske ulice — spi.

Angeli so se čezenj sklonili,
angeli so ga pobrali,
mučenca neskončne Skrivnosti
v nebo odpeljali — — —

